

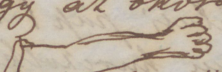
Körös, május 8. 1854.

Nem addig van az, Miska! már most én haragodom, és
 nem irti magad, pro primo azért, hogy neked is,
 pro secundo, azért, hogy haragol. Mikor irad nekem
 hogy sieme kellenek a versek? Idézem leve-
 tedet, sőt, ha kíváncs, másolatban is megküldöm,
 30 kraj belyegiven, hitelesítve Kolgábió által,
 mert az eredet nem adom, azt megtartom, bár,
 mielőtt jünnék, legyen is, lounak iróasztalom
 fiókjában. Erte-e? lounak. Tehát ezt írja
 nekem Jompa Mihály ö tiszteletösége decem-
 ber 18-áról K 2 1853: „Ad vocem vers.
 „Jánoskám! irad le a nők könyvéből az Öreg
 „Kolgát is küld(d) el nekem; valamint, ha
 „megkaphatnád ilyen című humoristicus
 „verseimet az én lakásom azt is megkérném,
 „nézd, a Kolgyfutásban jelent meg, tán 1851
 „ben, ha jól emlékszem. Frisségem tenne
 „rájok, tán könyvem még ki nem adott ver-
 „seimet iróm önté.” Hol itt az a süveg „fánk”
 „süg? a „tán”t olvashattam annak? Mit én
 három éve hogy kötettem egy könyvet, melybe
 apró verseimet önté akaron írni, s még nem
 irtam bele 8-at. Gondolhattam erre, hogy a
 te tán-od alatt, már a beüresítő rejlik?
 Mindazáltal egy kevés procrastinatio után
 teljesítettem kívánatodat. Az öreg Kolgát sa-
 jas közzéim mel irtam le, a másként fel-
 hánytam egy katal behötetlen s reménytelen
 Kolgyfutást, felátírtam egy vámat, hiolló,
 veü belöle az illető verset; melynek határ

nég pro superabundanti, Laubától is volt egy régi
műs. És te, haládatlan, méltánylod az én fáradozás
sorsát? Neve! - Te musogok, neheztel, durrogok,
morogok, xosimbelok, pörölok, onszol, csivako,
dol, veszedel! Exert menjek én hoxkad? Neve
én, ha Otegliden laknál seve!

Hogy a 10 Collegával (kik veled együtt levelemre
ve várnak) együtt tettelek; az is nagyon trüv.
Egresi Pábornak azt írta egyszer az avaral, midőn
töle tulvilági dolgokat kértek: „te nagyon
bőly ember vagy, Pábor!” Én is olyan formát
monthatték neked. Te abból, hogy nekem vagy 10
levelem van irnivaló, azt ocsodod ki, hogy te,
kát én a 10-xel egy pinsonabra helyeslek.
Tétel mutatam elkerült, mert a 10 közül
csak neked vábaroltam akkor, a többi vagy
későbbre, vagy végkép el is maradt. Ha te egy
tréfás kifejezést mindig így elcsinor-csavarok,
akkor nekem a 10-xel Collegám s költőtár,
saw levélstylusához kell folyamotnom, mely
így hangzik: „Tekintes az, tivellet Collegám
s barátom! - Akon írtehet követeszerében, melyek
sugem thoxkad satolnak. stb.” - Én a 10-es
számmal csak rappant elprglaltatatomat a
kartam értésedre adm; minőn az igaxi
mentséggel, - t. i. hogy kedvem levett, velle,
nem sunya, minden prglaltatásra, tokkor meg
levélírásra is vőst, - hogy et állapot rajtam
csaknem mindennaps megújul - magam is, tigel
is terhelmi nem akartalak.

Mert jó fiú, most, ha valaha, tarthatni tölte,
hogy meg érkeveünk. Mert hogy te igen "érke"
kény, igen kényes vagy némely dolgokra, azt
én rég tudom; de miig az én bírta jámborságú
kedélyem megvolt, könnyű vala a differens okális
fronokat kibírulni. Most, mikor én talán
meg érkeveebbé váltam, te légy az okosabb,
s ne csinálgj ennyiből. Ennyit:
Képxelem minő commentárral adhat el' nö'nek
ártatlan kifejezésimet! Kedves Roman arany!
Ne higgye senki mind azt, a mit Miška mond
mert ő haemorrhoidális ember, az ilyenek per-
dig (i. magamról tudom, mert velem is el' atax,
jék hitelű, hogy az vagyot) sokszor sárga
ívogem nével. Ja világot. Aké higgye, a mit
éie iról, t. i. hogy emlékeztetölly kedves nálunk,
mint senkié. Pértel vége a polemianak.

Aké a hantos értekezést olvastam, s meg-
istköntem volna rajta, ha nem sejtencém, hogy
Fregus írja. Ez ember na rériet "költöket" iránt
nagy ellenfennvel láspik lenni, és imádrni kü-
lönösen a jó prochausokat, s jámbusokat; velem
az a baja, hogy újabb időben nem mired
olgy szabatosan verseidet, mint az Arhené-
um korában, sőt olykor a pör költöket felé
(akak mi felénk) is hajol. Különben, hogy
miért tett az ifjú óriást köte, az nem
értece. Aztán én nem ugy olvastam, hogy
Székely nagyobb költő Tompánál. Tejed elire
különválatott, s egy tette a hapszárát. Akon,
ban úgy is algy bolondoz fiolt, a mitly et ungy
duki. Székelynél, költönek, mind több, a hit
felhor, talán Nagyszándoré kivéve, mert ez
nem ismerem.

A Memóris verteimel nyomása lóban halad.
7-8 correctura inet kapott még, aronban maji
megjelen. Káix még nem irt, haüetöl öle
Erdélyben van.

Örömdel az új parochianal. Creu - e att,
hogy benne reméged legyen? Csak talog egy
falusi pap! Bexkeg nem építrel minékiusk, ha
nem hurokrokodunk, miut a cigány, minden
savarozal. Most is egy megsajnáltam egy col,
legamat (vagy benne magamat) látva, hogyan
Sétál St. György reggelén, egy podgyákos ko-
ci után, magas kalapban, Krinyiben. Ezt
itt csak a profesor is kintó tezi. Semmit
se ohajtok inkább, miut meginy statinoci kungy-
hómat, hogy ott megint olzogathanak „procul
negociis.” Ez sem falu, sem város — mindenik,
nek csak csak ottalát bírja. Nincs egy talpa
hasny; kert, föld — s az ember ha 100 évig
itt lakik sem jesekhet semmit, oly drága
a felvő vagyon. Cui ort mondom, e 1/2 creuudó
ölhe meg az én kedélyemet.

De minő maji vagyon savanyú is
lehet. Itten áljon meg edes mithám, ke-
resüt egymást er után is; mindenek felett
pedig ne nekedelj meg, hogy mofa nevedet
kis beüvel találtam ironi.

Ötebünk, mi négyen, hátkötörök. Az aszony,
Falsza, Larsi, egymégeret, mint a malc,
kiránom, öreket is havulóan találtjannak to-
rain.

Barátod
Arany János